

**Zahvaljujemo tvrtki
MILMAN iz Crikvenice
za susretljivost i
pogodnosti koje su
nam dali uz
"Milman kavu"!**

župnik

"NAŠA MAJKO, NAŠA ZORO ZLATA"

Pod gornjim geslom održat će se naše biskupijsko hodočašće u Poljsku, domovinu bl. pape Ivana Pavla II. i u zemlju iz koje je Gospodin - preko sv. Faustine Kowalske - proširio u svijet pobožnost prema svome Božanskom Milosrđu.

Hodočašće će se održati od 12. do 16. listopada 2011.

Da bi ovo hodočašće bilo što uspješnije, da bi donijelo blagoslov hodočasnici i cijeloj našoj biskupiji, o. Biskup nas poziva da svi molimo za njegov uspjeh.

Po toj nakani molit će se devetnica koja će započeti 5. listopada na blagdan sv. Faustine Kowalske, a završiti će 13. listopada.

Hodočasnici će je završiti toga dana u svetištu Božanskog Milosrđa u Krakovu.

Uključimo se svi moleći te dane niže navedenu molitvu.

Milosrdni Gospodine Isuse Kriste,
iz tvog srca teku rijeke božanskoga milosrđa na sve ljude.

Molimo te, uroni u svoju ljubav cijelu našu biskupijsku obitelj.
Predajemo ti našega biskupa i svećenike,
učini ih pastirima po svome Srcu - blage, ponizne i požrtvorne.

Povjeravamo ti redovnike i redovnice,
bogoslave, sjemeništare i redovničke pripravnike,
daj da njihova srca ispunja uvijek novi žar neumorne ljubavi.

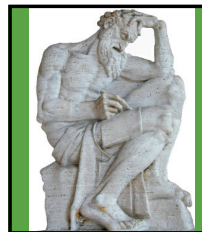
Posebno molimo tvoje božanske milosrđe za sve naše obitelji:
iscijeli ranjene, vrati zalutale, ohrabri klonule, ozdravi bolesne, tješi tužne.

Daj da roditelji odgajaju svoju djecu u vjeri primjerom vlastitog života
bez straha pred izazovima ovoga vremena, sve do žrtve.

Marijo, Majko milosrđa, naša Kraljice, naša "zoro zlata",
budi nam zvijezda vodilja na našem biskupijskom hodočašću u Poljsku.

MILOSRDNI GOSPODINE - UZDAMO SE U TE!

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XXVII. NEDJ. KROZ GOD. - 02.X.2011.

Broj: 40(227)

**Vinograd Gospodnji
dom je Izraelov!**

*Što još mogoh učiniti za svoj vinograd
pa da nisam učinio?*

*Nadah se da će uroditi groždem,
zašto vinjagu izrodi?*

*Reći ću vam što ću učiniti od svoga vinograda:
U pustoš ću ga obratiti...*

I. čitanje, Iz 5, 1-7

AGAPE nekad i sad

Zvali su ih "večere ljubavi". Ili jednostavno "agape" - ljubav. Bila su to druženja prvih kršćana kod zajedničkog stola, kada su u okviru zajedničkog blagovanja slavili i Euharistiju. Već u Djelima apostolskim imamo svjedočenje o tome: *"Svaki bi dan jednodušno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda."* (Dj 2, 46-47). Prvi su kršćani očito u tom pogledu slijedili Isusov primjer na Zadnjoj večeri.

Zajednička blagovanja vezana uz neko bogoslužje ili žrtvu nisu bila nepoznata ni ranije u poganskom svijetu, kao ni među Židovima prije Isusa. Ipak, ta su se druženja po nekim svojim osobinama jako razlikovala od ovih kršćanskih, na pr. što su bila rezervirana samo za izabrani sloj ljudi, a budući da im je i smisao bio drugi nisu bila imuna od raznih devijacija u koja su i kršćanska druženja/blagovanja negdje upadala, pa ih zato sv. Pavao oštro kori kao nedolična (usp. 1 Kor, 20-21)

Tom bratskom druženju i zajedničkom blagovanju kršćana doista je najbolje odgovarao naziv agape (αγάπη), grčka riječ za nesebičnu ljubav (za razliku od erosa (eros) i filije (φιλία).

Zajedničko blagovanje je trebalo doista biti bratsko tj. nije smjelo isključivati siromašne, bolesne i nemoćne kojima se, ako nisu mogli biti prisutni, kući nosilo od zajedničkoga; to nije smio biti privilegij bogatih ili

dobro stojećih. Agape su nekada služile kao "uvod" u Euharistiju, a nekada su bile "nastavak" euharistijskog sastanka i slavlja. O tome imamo razna i različita svjedočanstva iz prvih stoljeća. Kasnije su se agape organizirale i neovisno o Euharistiji u neko drugo vrijeme, ali uvijek sa istom svrhom njezovanja crkvenog zajedništva. Smisao im je dakle uvijek bio isti.

Bio je to za kršćane - pogotovo u vrijeme progona - jaki čimbenik povezivanja gdje su se osjećali "jedno srce i jedna duša" u Isusu Kristu, gdje su se konkretno doživljavali kao živa zajednica, Crkva, i bili jedni drugima ohrabrenje i poticaj za živo svjedočenje svoje vjere u društvu u kojem su živjeli.

Kada se Crkva omasovila agape su u izvornom obliku postajale sve teže izvesti. Ostale su međutim žive u manjim grupama koje su ih negovale, dok je većina kršćana prenosila duh i blagoslov euharistije kući za obiteljski stol nakon nje. Tragove toga još nalazimo u primjerima kada se nosi na misu hrana na blagoslov, da bi se onda, nakon mise, blagoslovljena, blagovala u obitelji i eventualno s prijateljima. Najuočljiviji trag toga imamo u blagoslovu hrane na uskršnim misama. To i ne čudi, ako znamo da su najstarije i najsvečanije agape kršćani zajedno blagovali upravo na Vazam, u vezi sa misom uskršnuća, što je istovremeno bio i prekid/kraj korizmenog posta. Misao i želja da se nedjeljna euharistija nastavlja za obiteljskim stolom može i za današnje obitelji biti pravi blagoslov.

U kasnijim vremenima je praksa agapa polako izbljedita i na mnogim mjestima nestala. Tome su doprinijela i razna nedolična ponašanja kod agapa koja je već sv. Pavao - kako je rečeno - kritizirao, a u IV. st. neki su ih pokrajinski koncili zbog zloraba čak zabranili.

No nikada se u Crkvi misao na agape nije potpuno ugasila. Negdje se to pretvorilo u različita druženja, sa ili bez bez blagovanja, nakon misnog slavlja, naročito nedjeljom.

U novije vrijeme ideja agapa sve više oživljava, makar u promijenjenom obliku. Posebno u manjim vjerskim skupinama - zajednicama, gdje je to i lakše provedivo. Ali i na širokom crkvenom planu u nekim posebno svečanim zgodama kao što su veliki blagdani poput Božića i Uskrsa ili (češće) blagdani župnih zaštitnika - postalo je gotovo uobičajeno da se ljudi pred crkvom "počaste" i tako im se pruži prilika za radosno međusobno druženje. Teško da se to može povezati s agapama u izvornom smislu, no nešto od te prakse ipak je tu.

Ako bi se na taj način željelo oživjeti i duh nekadašnjih agapa, onda se to treba doživljavati doista kao "nastavak" euharistijskog susreta, mise, koja to druženje i blagovanje osmišljava i omogućuje da to bude istinsko "bratsko druženje" djece Božje, tj. onih koji su na misi nahanjeni živim Kruhom, Isusom Kristom i koji su si tamo međusobno pružili mir, a ovdje ga u radosnom zajedništvu žive. Iz euharistijske perspektive nad tom zajednicom i dalje lebdi dobrotivni pogled nebeskog Oca koji je blagoslivlja Mirom.

S mišlju na stare bratske agape ili bez, danas se u mnogim župnim zajednicama vjernici iza nedjeljne mise rado okupljaju i ostaju zajedno u nekom prostoru pokraj crkve koji je često baš tome namijenjen ili čak zbog toga napravljen. U ovo današnje 'atomizirano' vrijeme kada su ljudi najviše izolirani i sa vrlo reduciranim mogućnostima pravog ljudskog kontakta s drugima, ova druženja imaju veliku psihološku, socijalnu, a onda i vjersku i općeljudsku vrijednost. Zato će Crkva uvijek to rado podržavati i negovati da bi ljudi više rasli u humanosti, u zajedništvu i međusobnoj podršci, sporazumijevanju i sl. U opuštenom razgovoru uz kavu ili čašu pića ljudi se zbližavaju i raduju jedni drugima.

Ima situacija gdje ljudi za to nemaju fizičke mogućnosti, manjka prostor, pa se u malim grupicama okupljaju po kafićima i na drugim javnim mjestima - odnosno nigdje, ako ni toga nemaju.

Risika ima svoju "školu" koja ovoj svrsi izvanredno dobro služi. Ostaje međutim pitanje želje i dobre volje da se ona u spomenutom smislu i koristi. Pogled na stvarnost mogao bi nekome izmamiti zaključak da Risićani i nisu baš druželjubi ljudi (u cjelini). A to možda i nije istina... Ako je krivnja dijelom i na tome što tamo do sada nije postojala mogućnost popiti kavu, sada je ta prepreka otklonjena. Možda će se situacija popraviti...

NR

